

Sygn. akt I A Ca 822/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jolanta Terlecka (spr.)
Sędziowie:	SA Zbigniew Grzywaczewski SA Bożena Oworuszko
Protokolant	st. sekr. sąd. Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko M. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 30 czerwca 2015r., sygn. akt I C 1106/14

I. oddała apelację;

II. obciąża Skarb Państwa nieuiszczoną przez pozwanego opłatą od apelacji;

III. zasądza od pozwanego M. P. (1) na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 822/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015r. zasądził od M. P. (1) na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. kwotę 110.379,66 zł z ustawowymi odsetkami od 11 lutego 2014r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 4.980 zł (k-161-161v), opierając to rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i wnioskach.

W dniu(...) pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a M. P. (1) została zawarta umowa nr (...) kredytu (...), na mocy której (...) S.A. udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego z pakietem ubezpieczeniowym przeznaczony na zakup samochodu w kwocie 130.000 zł na okres kredytowania wynoszący 60 miesięcy. Strony postanowiły, że wypłata kredytu nastąpi jednorazowo (...) przelewem na rachunek bankowy nr (...) po ustanowieniu

zabezpieczeń spłaty kredytu. Kapitał miał być spłacony w sześćdziesięciu ratach miesięcznych liczonych według formuły annuitetowej a odsetki w ratach miesięcznych w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty kapitału i odsetek, który stanowił integralną część umowy. Spłaty kapitału, odsetek i składki ubezpieczeniowej miały być dokonywane przez potrącenie wymagalnych należności (...) S.A. z wierzytelnościami kredytobiorcy z tytułu środków pieniężnych na rachunku kredytobiorcy, przy czym kredytobiorca zobowiązał się do zapewnienia środków pieniężnych na spłatę kapitału i odsetek na rachunku w terminach ustalonych w planie spłaty. Kredytobiorca miał prawo do spłaty całości lub części kredytu przed terminem ustalonym w planie spłaty. Zgodnie z umową, kwoty niespłaconych w całości lub w części rat kredytu stać się miały następnego dnia po upływie tych terminów zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego za każdy dzień opóźnienia w spłacie (...) S.A. może naliczać i pobierać odsetki według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. w okresie utrzymywania się zaległości w spłacie kredytu dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie okresu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wykonalności. W umowie strony nadto przewidziały, że (...) S.A. może wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kredytu w przypadku: wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności, nie ustanowienia przez kredytobiorcę dodatkowego zabezpieczenia, braku wpływów środków pieniężnych, w deklarowanej wysokości, na rachunek kredytobiorcy lub rozwiązania umowy o prowadzenie tego rachunku, gdy kredyt został zabezpieczony umownym prawem potrącenia wymagalnych wierzytelności (...) S.A. z wierzytelnościami kredytobiorcy z tytułu środków pieniężnych wpływających oraz środków przechowywanych na tym rachunku, nie dotrzymania przez kredytobiorcę innych warunków udzielenia kredytu określonych w umowie lub w umowie o zabezpieczenie spłaty kredytu, w tym zaprzestania uiszczania składki ubezpieczeniowej. Termin wypowiedzenia umowy określono na 30 dni a nadto, że w następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami nienależnymi opłatami, staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego (...) pobierać może odsetki według zmiennej stopy procentowej od zadłużenia przeterminowanego. W przypadku podjęcia przez (...) S.A. działań zmierzających do odzyskania należności kredytobiorca ponosić będzie koszty wezwań do zapłaty – monitów określonych w taryfie oraz postępowania sądowego i egzekucyjnego. W (...) umowy kredytobiorca upoważnił (...) S.A. i wyraził zgodę na dokonanie przez bank przelewu wierzytelności, w tym nie wymagalnych, z tytułu umowy, na rzecz osób trzecich. Załącznikiem do umowy kredytowej był harmonogram spłat kredytu, w którym między innymi wskazano, że kwota kredytu to 130.000 zł, oprocentowanie zmienne wynosi 9,15% od 12 maja 2010r., zaś oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego 20%. W ramach realizacji zawartej umowy (...) S.A. 12 maja 2010r. przekazał na konto M. P. (1) kwotę 130.000 zł. Po uzyskaniu tych środków pozwany dokonał całkowitych spłat wcześniejszych kredytów – na kwotę 47.727,75 zł, 32.128,39 zł i 42.744,06 zł i w efekcie na jego koncie powstało saldo ujemne. Na poczet spłaty kredytu pozwany wpłacił w szczegółowo ustalonych przez Sąd datach i kwotach łącznie 65.257,79 zł, z czego bank zaliczył na poczet należności głównej 38.658,61 zł, na poczet odsetek 19.642,31 zł, zaś na poczet odsetek karnych kwotę 6.664,17 zł.

(...) S.A. wielokrotnie wzywał pozwanego do zapłaty zaległej należności. Pozwany jednak nie płacił rat kredytu ze względu na załamanie w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej - produkcji brykietu ze słomy. W dniu (...) bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytułu egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że na dzień jego wystawienia w księgach (...) S.A. figuruje wymagalne zadłużenie M. P. (1) z tytułu umowy kredytu z (...) na które składają się: należność główna w wysokości – 91.341,39 zł, odsetki za okres od (...) w wysokości – 8.390,30 zł, koszty w wysokości - 194,53 zł i dalsze należne odsetki od (...) naliczane od kwoty 91.341,39 zł według zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych w stan natychmiastowej wykonalności w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP wynoszące na dzień wystawienia tytułu 24 % w stosunku rocznym. Na wniosek banku postanowieniem z (...) wydanym w sprawie I Co 798/12 Sąd Rejonowy w W.nadał klauzulę wykonalności wyżej wymienionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Następnie (...) bank złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Ł. (...) J. K. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko M. P. (1) w celu wyegzekwowania należności objętej w/w bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzoną w sądową klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z (...) Komornik umorzył wszczęte postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

W dniu (...) została zawarta pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a (...) (...) z siedzibą w W. umowa sprzedaży wierzytelności, na mocy której bank sprzedał funduszowi a fundusz kupił wierzytelności wraz z wszelkimi zabezpieczeniami wymienionymi w załączniku nr (...) do umowy i wszelkie inne prawa z wierzytelnościami i zabezpieczeniami związane, w tym w szczególności roszczenia o zaległe odsetki, koszty i kary. Załącznikiem do umowy był wykaz wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży, w którym wpisano wierzytelność wobec M. P. (1) wynikającą z kredytu gotówkowego z (...) na kwotę 130.000 zł, wysokość kapitału – 91.341,39 zł i odsetek – 14.841,57 zł. Aneksem do tej umowy z (...) strony umowy określiły cenę ostateczną portfela wierzytelności oraz ostateczną wysokość portfela wierzytelności. (...) Bank (...) S.A. w W. (...) wystosowała do M. P. (1) pismo zawiadomieniem, iż na podstawie umowy z dnia (...) dokonała przelewu wierzytelności z tytułu umowy kredytu na rzecz powodowego funduszu oraz, że przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne (...) w związku z czym spełnienie świadczenia po otrzymaniu zawiadomienia winno nastąpić na rzecz aktualnego wierzyciela.

W tak ustalonych w oparciu o bliżej powoływane dowody okolicznościach Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione w całości. Zważył, iż pozwany nie kwestionował ostatecznie wysokości dochodzonej kwoty, lecz utrzymywał, że powód przedstawił wybrakowane odpisy umowy sprzedaży wierzytelności i załączników do niej i w związku z tym nie wykazał samego faktu nabycia wierzytelności. Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem pozwanego już choćby z tego powodu, że w aktach sprawy znajduje się pismo (...) S.A. w W., do którego załączone zostało żądane zestawienie operacji. W piśmie tym poprzednik powoda wyraźnie wskazał, że na podstawie umowy z (...) bank dokonał sprzedaży wierzytelności wynikającej z udzielonego M. P. (1) kredytu umową z (...) na kwotę 130.000 zł. Bank wskazał, że sprzedaż nastąpiła na rzecz (...) (...) o siedzibą w W., na który przeszły wszelkie prawa i obowiązki związane z w/w wierzytelnością. Ponadto potwierdzenie zawartej umowy wynika również z pisma banku z (...) którym to pismem bank zawiadomił swojego dłużnika – pozwanego o dokonanej sprzedaży wierzytelności, co pozwany przyznał.

Sąd Okręgowy nie zaaprobował także stanowiska pozwanego, że złożone dokumenty w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z 17 września 2013r. i załączników do niej nie mają waloru odpisu. Argumentował, że zgodnie z art. 129 § 1 i 2 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Natomiast art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 r. Nr .507 ze zm.) przewiduje, że radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. W ocenie Sądu złożony do akt sprawy dokument w postaci umowy sprzedaży wierzytelności i załączników zawiera wszystkie cechy konieczne do uznania go za odpis, tj. podpis radcy prawnego, datę i miejsce sporządzenia odpisu. Obowiązujące w tej mierze przepisy nie wyłączają możliwości ukrycia części danych oryginału dokumentu, a więc jest to dopuszczalne, tym bardziej, że konieczność takiego działania wynika z obowiązków nałożonych przepisami prawa. Informacje bowiem dotyczące dłużników banku, wobec których wierzytelności były objęte umową sprzedaży, takie jak ich imię, nazwisko, adres zamieszkania, nr PESEL, są danymi osobowymi podlegającymi ochronie, których dotyczy ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r., Nr 1182 j.t. ze zm.). Podanie danych pozostałych dłużników nie było konieczne do dochodzenia przez powoda roszczeń przeciwko jednemu z dłużników (art. 23 ust. 4 pkt 2 tej ustawy). Z kolei ujawnienie danych dotyczących ceny nabycia wierzytelności mogłoby zostać uznane za czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.).

W rezultacie Sąd zgodził się ze stroną powodową, że powyższe informacje były zbędne dla udowodnienia roszczeń przeciwko M. P. (1).

W ocenie Sądu pierwszej instancji z odpisu umowy sprzedaży wierzytelności w zakresie, w jakim została ona przedłożona, wynika niezbicie, że (...) S.A. w W. przelał w drodze sprzedaży na rzecz powoda wierzytelność, która przysługiwała mu wobec M. P. (1) a wynikała z zawartej z nim (...) umowy kredytu. W związku z powyższym powód nabył wszystkie roszczenia przysługujące poprzedniemu wierzycielowi wobec pozwanego, w tym roszczenie o wykonanie umowy. Z tych względów Sąd Okręgowy nie podzielał zarzutu pozwanego zasądził dochodzoną kwotę, zaś jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach powołał na art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (k-165-169).

Pozwany w apelacji od tego wyroku, zaskarżając go w całości, zarzucił naruszenie następujących przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

1) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz z art. 129 § 2 k.p.c. i art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że przedłożone odpisy dokumentów tj. Umowa Sprzedaży Wierzytelności z (...) wraz z Aneksami nr (...) oraz Załącznikami nr (...) do Aneksu, jako „wybrakowane”, mają walor odpisu, zatem, że powód należycie wykazał fakt nabycia od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej dochodzonej wierzytelności, a co za tym idzie, że wykazał istnienie po swojej stronie czynnej legitymacji procesowej;

2) art. 233 § 2 k.p.c. w związku z art. 129 § 4 k.p.c. polegające na nieuzasadnionym pominięciu przez Sąd okoliczności niedokonania nałożonego na powoda przez Sąd zobowiązania do przedłożenia oryginału dokumentu, którego odpis pozwany kwestionował;

3) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. polegającego na dowolnym przyjęciu, że dokument, przekazany Sądowi przez osobę trzecią, tj. (...) S.A., bez wezwania jej do złożenia takiego materiału, nieobjęty wnioskami dowodowymi żadnej ze stron procesu, może stanowić podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (k-173-175v).

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych (k-192-193v).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona, ponieważ podniesione w niej zarzuty nie są trafne i nie zachodzą żadne przewidziane art. 386 § 4 k.p.c. podstawy do uwzględnienia jedyne jej wniosku o wydanie orzeczenia kasacyjnego. Przy czym zwrócić należy uwagę na niekonsekwencję skarżącego, który ani nie stawia wprost zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, ani konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (nieważność w tym sporze nie zachodzi) lecz utrzymuje, że „dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne są niepełne i wymagają przeprowadzenia powtórnego postępowania celem usunięcia pozostałych wątpliwości w sprawie” (k-175v). Jednocześnie sam fakt nieprzedstawienia oryginału umowy cesji wraz z załącznikami do niej błędnie utożsamia on wprost z niewykazaniem następstwa prawnego powoda wynikającego z umowy jaką zawarł on z pierwotnym wierzycielem, zarzucając przy tym Sądowi pierwszej instancji uchybienia przepisom prawa procesowego, chociaż w większości ich adresatem są akurat strony a nie sąd. Ponadto, brak jest w apelacji wywodu uzasadniającego wpływ zarzucanych uchybień na treść rozstrzygnięcia, co samo w sobie jest wystarczające do jej oddalenia.

Ogólnie najpierw wskazać należy, że na obecnym etapie nie ma żadnego sporu pomiędzy stronami o wysokość dochodzonej wierzytelności. Jakkolwiek strony stosunku zobowiązaniowego, z którego wierzytelność wynika, mogą wykluczyć dopuszczalność przelewu bez zgody dłużnika, ale umowa kredytowa pozwanego z Bankiem (...) z (...) takiego wyłączenia nie zawierała. Przeciwnie z oryginału tej umowy jaki znajduje się w dołączonych aktach I Co 798/12 wynika, iż w jej (...) M. P. (1) upoważnił i wyraził zgodę na dokonanie przez Bank kredytujący przelewu wierzytelności, w tym niewymagalnych, z tytułu umowy, na rzecz osób trzecich (k- 8 cyt. i k-54 akt sprawy niniejszej). Co więcej pozwany przesłuchiwany w charakterze strony przyznawał, że Bank (...) nie mógł uzyskać od niego spłaty długu i

„sprzedał ten dług osobom trzecim”. Bank poinformował go, że sprawa zostanie oddana osobom trzecim i dzwoni do niego firma powodowa (k-158v). W tej sytuacji i wzięwszy pod uwagę dowody zaoferowane przez powoda, a ocenione przez Sąd Okręgowy bez naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd odwoławczy ocenia apelację jako wyłącznie polemiczną i wniesioną wyraźnie po to by maksymalnie odsunąć w czasie perspektywę egzekucji dochodzonej wierzytelności. Przemawia za tym także zgłoszony na rozprawie apelacyjnej wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania ze względu na zgłoszony dopiero na dwa dni przed terminem tej rozprawy wniosek M. P. (1) o upadłość konsumencką, choć wedle niekwestionowanych ustaleń Sądu zaprzestał on spłaty dalszych rat kredytowych jeszcze w marcu 2013r. Wniosek ten został oddalony, gdyż postanowienie o ogłoszeniu upadłości jeszcze nie zapadło (art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.), jak też nie zachodzą względy prejudycjalne do zastosowania powoływanego przez pełnomocnika pozwanego jako podstawa wniosku art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. (k-199v). W świetle powyższego Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje także za podstawę swojego rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Niesporne jest też, że sama czynność bankowa, jaką była sprzedaż wierzytelności w drodze umowy przelewu, została zawarta w formie pisemnej określonej w art. 74 w związku z art. 511 k.c. i na podstawie odpisu tej umowy Sąd Okręgowy ustalił ten fakt, a w konsekwencji legitymację czynna powoda.

W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że dokumentem prywatnym jest także odpis dokumentu stanowiący dowód istnienia oryginału. Dlatego podlega on ocenie po pierwsze właśnie jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu i po drugie jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonym przez powoda roszczeniu. Wbrew zarzutowi pozwanego, powód nie przedłożył „wybrakowanych” odpisów dokumentów, które przez to miałyby tracić walor odpisu. Powód przy piśmie procesowym sporządzonym 2 października 2014r. przedstawił dokumentację potwierdzającą okoliczność nabycia od (...) Banku (...) S.A. wierzytelności wobec pozwanego oraz precyzyjnie wyjaśnił przyczyny nieujawnienia pewnych fragmentów tych dokumentów. Rację ma powód, że forma tych dokumentów pozwala na zapoznanie się warunkami zawartej umowy sprzedaży wierzytelności oraz danymi identyfikującymi dochodzoną w tym sporze wierzytelność. Ukryte fragmenty dokumentów obejmują dwa rodzaje danych. W umowie sprzedaży wierzytelności z (...) i aneksie do umowy jest to cena za jaką powód nabył pakiet wierzytelności od (...) S.A., co uczyniono ze względu na tajemnicę handlową przedsiębiorstwa (k-31-38). Natomiast w załączniku do umowy cesji ukryto wszelkie dane dotyczące innych dłużników i ich zobowiązań, gdyż polegają one ochronie na mocy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na zapisy (...) umowy cesji, gdzie odpowiednio zastrzeżono poufność zawartej umowy (k-33v) oraz strony złożyły oświadczenie, że umowa ta jest jednocześnie umową przekazania zbioru danych osobowych dłużników oraz dłużników z zabezpieczeń, których administratorem w rozumieniu ustawy z 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych staje się nabywca. Bank w (...) oświadczył, że ujawnia nabywcy tajemnicę bankową dotyczącą dłużników i dłużników z zabezpieczeń będących przedmiotem sprzedaży w zakresie określonym w umowie na mocy art. 104 ust. 2 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Nabywca zobowiązał się wykorzystywać wskazane mu informacje objęte ochroną danych osobowych i tajemnicą bankową z poszanowaniem przepisów prawa w celu realizacji niniejszej umowy (k-32).

Sposób uwierzytelniania omawianych dokumentów ma zatem także związek z powyższymi kontraktowymi obowiązkami cesjonariusza. Sąd odwoławczy nie podziela zarzutu skarżącego by dokonano go z obrazą art. 129 § 1 k.p.c. oraz art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (...). Przepis art. 6 ust. 3 został dodany na mocy przepisów ustawy z dnia 23 października 2009r. o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów (Dz. U. z 2009r. Nr 216, poz. 1676 z późn. zm). Zgodnie z nim radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. W przypadku omawianych dokumentów znakiem szczególnym jest usunięcie, a ściślej zakrycie przy kopiowaniu tych fragmentów umowy cesji i aneksu do niej gdzie były dane o cenie oraz tych fragmentów załącznika, które zawierały dane innych dłużników. Te szczególne cechy zostały uwzględnione

w poświadczeniu jakiego dokonał radca prawny powoda, poprzez przystawienie każdorazowo dodatkowej pieczęci wskazującej przyczynę ukrycia tych danych. Dlatego takie poświadczenie ma ustawowo wymagane cechy a tym samym jest wierzytelne. Dodać należy, że w tym wypadku radca prawny nie ingerował fizycznie w treść dokumentu, gdyż w oryginale jest ona w dalszym ciągu taka sama, a tylko z przyczyn wyżej wymienionych zasłonił pewne części poświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentu.

Ponadto powód wyjaśnił w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i powtórzył tę argumentację w odpowiedzi na apelację, że z uwagi na znaczny rozmiar załącznika liczącego 158 stron w formacie A3, przedstawił wyciąg z załącznika (co każdorazowo zaznaczył w jego dolnej części wytłuszczonym drukiem) składający się z dwóch stron – tytułowej i wskazującej wierzytelność przysługującą względem pozwanego. Według tego tabelarycznego zestawienia wierzytelność wobec M. P. (1) ma liczbę porządkową 7490, zaś w (...)umowy cesji Bank oświadczył że w ramach Portfela Wierzytelności przysługiwało mu 10.189 bezspornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych (...), co wskazuje na skalę transakcji objętej przedmiotową umową cesji. Powód dodatkowo też przestawił powiększone kopie drugiej załączanej strony wyciągu z załącznika, na wypadek ewentualnych problemów z jego odczytaniem, ze względu na rozmiar czcionki zastosowanej przy sporządzeniu załącznika. Powód wyraźnie wskazał, iż z uwagi na ochronę danych osobowych celowo ukrył dane pozostałych dłużników, których należności były przedmiotem cesji. W jasny sposób zasygnalizował on przedmiot danych podlegających ukryciu oraz przyczynę takiego działania. Zachował przy tym należyta staranność wymaganą od podmiotów dysponujących danymi osobowymi podlegającymi ochronie. Treść załącznika nr (...) do aneksu nr (...) do umowy z (...) wyraźnie określa między innymi poszczególne elementy, jakie składają się na łączną kwotę zakupioną przez cesjonariusza od cedenta wierzytelności względem M. P. (2) oraz zawiera jego dane personalne. W tych zatem warunkach nabyta przez powoda, a dochodzona w niniejszym postępowaniu wierzytelność, została dostatecznie szczegółowo dookreślona i zindywidualizowana.

Nieuzasadniony jest także drugi zarzut apelacji. W tym wypadku powód przekonująco wyjaśnił również, że nie przedłożył oryginału omawianych dokumentów do akt rozpoznawanej sprawy, gdyż przedmiotem umowy cesji z (...) jest portfel - pakiet wierzytelności, nie zaś jedna wierzytelność przysługująca pierwotnie cedentowi względem pozwanego. Ten sam dokument dowodzi posiadania przez powoda legitymacji czynnej w licznych postępowaniach sądowych i dlatego przedkładany jest jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika. Podobnie aneks nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności, który również dotyczy ogółu wierzytelności nabywanych w drodze umowy cesji z dnia (...) W konsekwencji powyższego, również załącznik nr (...) do aneksu jest stosunkowo obszerny, gdyż zawiera zarówno dane dotyczące osoby dłużnika, jak też wskazuje szczegółowe informacje identyfikujące inne nabywane wierzytelności. Zatem w zależności od konieczności jego oryginał jest okazywany wielu Sądom, w toku różnych spraw na obszarze całego kraju i nie może zostać złożony do akt jednej, konkretnej sprawy.

Należy mieć przy tym na uwadze, że niedostarczenie oryginału dokumentu wnioskowanego w trybie art. 129 § 4 k.p.c. nie jest obwarowane żadnymi sankcjami. W razie niepodporządkowania się żądaniu przeciwnika Sąd dokonuje oceny dowodów, posługując się treścią odpisu dokumentu, a dopiero wobec braku odpisu dokumentu lub odmowy jego złożenia ma zastosowanie art. 233 § 2 k.p.c. Nawet przy założeniu odmowy złożenia w oryginale przedmiotowych dokumentów przez powoda, to wzięwszy pod uwagę, że dysponując ich oryginałem pozwany uzyskałby wiedzę o cenie sprzedanych wierzytelności oraz danych innych dłużników, co jednak pozostawałoby bez wpływu na jego własną sytuację prawną. Słuszne jest zatem stanowisko Sądu Okręgowego, że powyższe informacje były zbędne dla udowodnienia roszczeń przeciwko pozwanemu.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że same strony umowy cesji nie mają żadnych wątpliwości, że dokonały skutecznego przelewu portfela wierzytelności obejmujących także przedmiotową wierzytelność względem pozwanego, czemu dały wyraz także w innych dokumentach. W szczególności (...) SA z pismem z (...)zawiadomił pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda umową z (...) wskazując równocześnie, iż przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne z dniem(...)Joraz w związku z tym pouczył go o treści art. 512 k.c. (k-79). Skoro cedent skierował to pismo do dłużnika wskazując na skuteczne przeniesienie wierzytelności, w tym względem pozwanego (operując numerem (...) będącym numerem umowy kredytu, z której wynika zbyta wierzytelność),

niewątpliwie tym samym potwierdził otrzymanie zapłaty za zbywane wierzytelności. Ponownie cedent w uzasadnieniu swojego wniosku z (...) o umorzenie egzekucji prowadzonej przeciwko M. P. (1) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Ł. (...) w sprawie KM 800/13 wyjaśnił, iż dokonał przelewu wierzytelności na rzecz (...) (...)o (k-73), co skutkowało umorzeniem egzekucji w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c., o czym dłużnik jako uczestnik tego postępowania był powiadomiony (k-74-76).

W kontekście poddawania nadal pod wątpliwość przez skarżącego legitymacji czynnej powoda, powyższe zachowania Banku (...) byłyby nielogiczne, gdyby do cesji miało nie dojść. Należałoby wtedy zupełnie nieracjonalnie zakładać, że Bank ten miałby aprobować dochodzenie przez powoda we własnym imieniu i na własny rachunek wierzytelności przysługującej Bankowi nadal wobec pozwanego jako jego kredytobiorcy.

Także sam powód w wezwaniu do zapłaty z (...) przywołał szczegółowe dane na temat przedmiotowej umowy cesji i powinnościach pozwanego wobec niego jako obecnego wierzyciela (k-77-78). Wreszcie, jak już wcześniej wyjaśniono, M. P. (1) sam przyznał, iż był informowany przez Bank (...) o cesji wierzytelności na rzecz powoda oraz, że nie kwestionuje, iż Bank ten dochował wszelkich procedur.

W tym stanie rzeczy, wbrew zarzutowi naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie ma cech dowolności ustalenie Sądu Okręgowego, że w wyniku przedmiotowej umowy sprzedaży wierzytelności doszło do skutecznego przelewu także wierzytelności przysługującej względem pozwanego i będący jego konsekwencją wniosek o przysługiwaniu powodowi legitymacji czynnej w tym sporze (art. 555 k.c. w związku z art. 535 i 509 k.c. oraz art. 511 k.c.).

Jeśli chodzi o zarzut ujęty w punkcie 3 apelacji jest on oczywiście merytorycznie chybiony, a przy tym bezprzedmiotowy. Dokumenty bowiem do jakich zarzut ten się odnosi - zestawienie operacji bankowych na rachunku pozwanego przedłożonych przez Bank (...) przy jego piśmie sporządzonym (...) (k-111, 113-129), a którymi powód nie dysponował, posłużyły (obok innych zaferowanych przez cesjonariusza dokumentów) do zweryfikowania wysokości zobowiązania z tytułu zaciągniętego, a niespłaconego częściowo kredytu. Tymczasem okoliczność ta nie jest w ogóle w apelacji kwestionowana.

Kuriozalne jest przy tym stawianie takiego zarzutu przez stronę, której wniosek zainicjował zobowiązanie Banku (...) do przedstawienia żądanych dokumentów (por. pkt (...) pisma procesowego pozwanego z dnia (...) k-95). Powód do tego wniosku się zresztą później przyłączył (k-104), gdyż to jego w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zobowiązał do złożenia tych dokumentów (k-100), zaś on nimi nie dysponował. W tej sytuacji uwzględniając alternatywny wniosek pozwanego z k-95 Sąd ten zwrócił się wprost do Banku (por. pkt (...)zarządzenia z dnia (...)k-104, a także treść tego wystąpienia k-108) . Jednocześnie powód również sam wystosował do (...) S.A. odpowiednie zapytanie i odpowiedź Banku została bezpośrednio przesłana do Sądu, na co wskazuje nawiązanie w tym piśmie do daty(...)k-112), zaś na powoływane wystąpienie Sądu z (...) (k-108) Bank ten udzielił odpowiedzi odmownej pismem z (...) (k-111). O naruszeniu zatem przez Sąd art. 232 k.p.c. w sposób opisany w ostatnim zarzucie apelacji i jego uzasadnieniu nie może być mowy.

Reasumując, przedstawiony przez powoda materiał dowodowy w pełni potwierdza legitymację czynną powoda oraz istnienie, wysokość i wymagalność dochodzonego roszczenia. Skoro powód wykazał fakty prawotwórcze, zatem to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia ewentualnych ekscpecji i faktów uzasadniających jego zdaniem oddalenie powództwa, czego skutecznie nie uczynił.

Jedynie dla porządku w kwestii materialnoprawnej, co do której Sąd Okręgowy się nie wypowiedział, wskazać jeszcze należy, że pozwany choć podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia (k-6v), to jednak nie wykazał stosownie do art. 6 k.c. żadnych okoliczności mających przemawiać za zasadnością tego zarzutu. Natomiast wzięwszy pod uwagę datę wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie(...) i niesporne okoliczności takie jak data częściowej ostatniej wpłaty(...) i zaprzestanie po niej jakichkolwiek dalszych wpłat oraz fakt wszczęcia przez pierwotnego wierzyciela egzekucji przedmiotowych należności w dniu (...)k-75,71) przedawnienie dochodzonych wierzytelności nie nastąpiło.

Wobec tego, że podnoszone przez skarżącego zarzuty są chybione, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Z uwagi zaś na taki wynik sporu w instancji odwoławczej pozwany w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. został obciążony kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz powoda ograniczającymi się do kosztów zastępstwa procesowego wedle stawki minimalnej przewidzianej § 12 ust 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 490 ze zm.).

Nieuiszczone koszty sądowe w postaci opłaty od apelacji, od poniesienia której pozwany został zwolniony (k-183), na podstawie art. 113 ust. 1 a contrario ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r. poz. 1025 ze zm.) obciążają Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów i na podstawie wyżej powoływanych przepisów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.